

«Μύρον εκκενωθέν»: Μαρτυρία Μητροπολίτου Λεμεσού Αθανασίου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μαρτυρία Μητροπολίτου Λεμεσού κ.κ. Αθανασίου

«Επισκέφθηκα ως διάκος για πρώτη φορά τον π. Παΐσιο το 1976 μαζί με άλλον γνωστό μου διάκο. Τότε ήταν στον “Τίμιο Σταυρό”. Χτυπήσαμε και περιμέναμε με αγωνία. Είχα ακούσει διάφορα πράγματα για τον Γέροντα και ήθελα πολύ να τον γνωρίσω.

»Ήρθε να μας ανοίξη. Ήταν αδύνατος, τυλιγμένος με μια κουβέρτα. Ήταν χειμώνας. Στην συνομιλία μας ήταν πολύ ευδιάθετος, μας έλεγε διάφορα αστεία. Να πω την αλήθεια απονοητεύτηκα, διότι είπα μέσα μου: «Αυτός είναι ο μεγάλος αφορετική εικόνα περί των αι μας τάιζε λουκούμια και

συρματοπλεγμα πριν τον αποχαιρετήσουμε, του λέμε: «Γέροντα, πείτε μας κάτι πνευματικό». Μας άπαντα: «Τι να σας πώ, βρέ παιδιά; Να κάνετε πολλές μετάνοιες». Ρωτάμε: «Πόσες μετάνοιες να κάνουμε»; Δεν απάντησε, αλλά άλλαξε η όψη του και φάνηκε διαφορετικός και εκείνη την ώρα ευωδίασε όλος ο τόπος πάρα πολύ έντονα. Τόση πολλή ευωδία! Όλα εύωδίαζαν! ο αέρας, οι πέτρες, τα δέντρα, τα πάντα.

»Ο Γέροντας μας είπε βιαστικά: «Γρήγορα, γρήγορα, άντε πάτε, πάτε».Τον χαιρετήσαμε και χωρίς να πούμε τίποτε αισθανθήκαμε μια μεγάλη χαρά μέσα μας και αρχίσαμε να τρέχουμε. Δεν ξέρω τί πάθαμε. Ευωδία και μεγάλη χαρά. Προχωρούσαμε έτσι τρέχοντας και γελώντας και η ευωδία μας ακολουθούσε μέχρι που περάσαμε το Μπουραζέρι.

»Ενώ πριν από λίγο τα δικά μου συναισθήματα ήταν ακριβώς αντίθετα, μετά από αυτό το γεγονός αισθάνθηκα μεγάλη ευλάβεια προς τον Γέροντα».

Πηγή: Ιερομονάχου Ισαάκ, Βίος Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου, σελίδες: 256-261
Έκδοσις Καλύβης Αναστάσεως, Καψάλα, Άγιον Όρος